

'Alleen dingen maken waarvan we wow zeggen'

Almeloërs exposeren hun doeken na dertig jaar samen schilderen.

door **Linda Hilberink**
ALMELO - Ze schilderen al dertig jaar samen. En dat is te zien. Want wie de doeken van Jos Engbersen en Bertus Lucassen ziet, moet moeite doen om te achterhalen wie wat heeft geschilderd. De thema's, de stijl en de uitvoering vertonen grote gelijkenissen. „We zijn behoorlijk met elkaar vergroeid”, lacht de 54-jarige Jos Engbersen. „Als decoratieschilders beschilderden we samen muren en dat ging altijd goed. Bertus begon links en ik rechts en we vonden elkaar in het midden. Ondertussen praatten we dan over ons vrije werk, wat we wel los van elkaar maken.”

Ondanks de lange samenwerking exposeerden de twee nog nooit samen. Daar komt vanaf vandaag verandering in, want de 55-jarige Bertus Lucassen opent vanavond zijn nieuwe galerie naast zijn woning aan het Tusveld. De eerste expositie is van de galeriehouder en zijn artistieke partner.

De twee leerden elkaar kennen in de Almeloëse buurt Westeres, waar ze beiden opgroeiden. „Ik werkte als jongen bij de bakker en zag daar vlakbij schilderijen van Bertus bij het vuilnis”, verklaart Jos Engbersen. „Ja, toen was ik al niet tevreden over mijn werken en dat heb ik nu nog vaak”, zegt Bertus. „Veel is er dus niet veranderd. Ik ben enorm kritisch. Dat heb ik zelfs nog in het Guggenheim Museum in New York, waar we vorig jaar waren. Dan zie ik een schilderij van alleen een wit vlak. Dat vind ik geen kunst. Ik hang pas iets op als ik er tevreden over ben. Het moet de X-factor hebben.”

Voor het zover is, wordt een schilderij volgens Lucassen eindeloos geperfectioneerd. „De lippen van een meisje uit Tibet dat ik schilderde, heb ik wel twintig keer over gedaan. Ik ga door tot het goed is.”

De Almeloëse kunstenaars vertellen hun verhaal in de tuin van Bertus. Hij en zijn vrouw wonen sinds een paar jaar in een voormalig zomerhuisje aan het Tusveld. Hoewel de sportvelden van 't Maatveld op een steenworp afstand liggen, heerst er een serene rust tussen de bomen. Slechts verstoord door wat brullende kikkers. Het

Van decoratie tot doek

- ▶ Bertus Lucassen en Jos Engbersen beschilderden samen als decoratieschilders voor het bedrijf van Bersus talloze muren. Ook de muurschildering bij Pizzeria Capri is van hun hand.
- ▶ De laatste jaren zijn de artistieke vrienden ook vrij werk gaan maken.
- ▶ Het resultaat, vijftig doeken van de expositie 'Van Tusveld tot Tibet' zijn vanaf vanmiddag te zien in de galerie van Bertus. Galerie Tusveld aan Tusveld 25 wordt om 17.00 uur geopend door bibliotheekdirecteur Jan Krol.
- ▶ De nieuwe galerie is voortaan van vrijdag tot en met zondag van 11.00 tot 18.00 uur open. In de tuin staan beelden.

Nijreesbos dient straks als de galerie open gaat als decor van de schilderijen. Want de reusachtige doeken worden niet alleen in de galerie, maar ook aan de buitenmuren opgehangen. Onder de oversteek van het dak hangt de kleurrijke kunst op de witgepleisterde muren van de bungalow in mediterrane stijl. Een naakte vrouw die uit het water komt, boslandschappen, beesten en portretten. Het is te zien dat de kunstenaars de afgelopen jaren heel wat thema's bij de kop hebben gepakt. Overeenkomst is dat de kunstwerken realistisch zijn geschilderd. Met een fotografische precisie kwasten de beide Almeloërs hun ideeën op het canvas. De doeken van Engbersen en Lucassen zijn zonder meer indrukwekkend. Niet alleen door het imposante formaat en de kleuren, maar evenzeer door de onderwerpkeuze. Schilderden de twee lange tijd landschappen, de laatste tijd hebben ze zich verdiept in andere culturen.

Meteen al bij de entree van de nieuwe galerie aan Tusveld knalt één doek van Jos Engbersen eruit. Een ernstig kijkend meisje uit Tanzania, natuurgetrouw weergegeven tegen een rode achtergrond. Ze is omhangen met prachtige kettin-

De artistieke vrienden Bertus Lucassen en Jos Engbersen schilderen dertig jaar samen. Hun expositie 'Van Tusveld tot Tibet' wordt vanmiddag geopend.

Jos Engbersen en Bertus Lucassen exposeren na dertig jaar voor het eerst samen in Galerie Tusveld, de nieuwe galerie van Bertus. foto Lenneke Veebeek

gen en de achtergrond is vrolijk, maar haar blik is dat allerm minst. „Ze is twaalf en wordt uitgehuwelijkt”, verklaart de maker. „Zo zoek ik naar contrasten. Ik wil niet alleen een mooi plaatje schilderen.” Daar is Bertus het mee eens. „Ik heb heel lang als decoratieschilder gewerkt en dat doe ik nog steeds wel, maar ik ben me af gaan vragen wat ik echt mooi vind. En dat zijn realistische schilderijen.” Maar die moeten wel wat meer hebben dan een simpel landschap, vindt de kersverse galeriehouder. „We hebben als decoratieschilder op muren veel Toscaanse landschappen gemaakt, maar als je dat

voor een twintigste keer doet vraag je je af waar je die cipres weer moet laten. Jos en ik doen nu minder als decoratieschilder, maar we maken meer vrij werk. We willen alleen nog dingen maken waarvan we echt wow zeggen.”

Bij het zoeken naar de wow-factor stuitten de beide heren op andere culturen. „Thailand, Tibet, India, ik vind het allemaal interessant”, zegt Bertus. „Als je die monniken ziet met hun devote blikken. Dat maakt indruk. Ze leven van aalmoezen. Nederlanders die dat ook willen, houden het nog geen half

jaar vol. Collega-kunstenaar Anneke Voskamp heeft me ook foto's gestuurd uit India, ook van die foto's heb ik schilderijen gemaakt.” Het gaat niet om het één op één overschilderen, vindt Jos. „Ofschoon we natuurgetrouw schilderen, maken we geen kleurenkopie van een foto. We voegen altijd wat toe. Ik denk continu in beelden, als ik naar mijn werk rij of op vakantie ben, steeds kijk ik waar ik iets mee kan. Een gezicht, een uitzicht, wat dan ook.”

Hoewel de vrije werken van het duo op elkaar lijken, gaan de man-

nen verschillend te werk. „We schilderen allebei in ons eigen huis”, zegt Jos, die in het dagelijks leven werkt als arbeidsdeskundige. „Ik luister in mijn atelier naar het Theater van het Sentiment op Radio 2. Dan kan ik avonden aan een doek werken.” Bertus stalde zijn ezel noodgedwongen al op heel wat plekken. „We hebben het hele huis verbouwd, dus ik heb op alle plekken al geschilderd. In de keuken, schuur en zelfs op zondagmorgen om 7.00 uur op onze slaapkamer, terwijl mijn vrouw sliep.”

Lucassen droomt van een galerie, die uitgroeit tot het formaat van Galerie Groeneveld. „Daarbij wil ik dan zelf schilderen. En ik geef het niet voor niks weg, want dan denken mensen toch dat het niks kan zijn.”

Engbersen is daarentegen tevreden als hij naast zijn baan in de avonden met zijn penseel, verf en doeken in de weer kan. „Dat is mijn ding. Als ik wat verkoop is het mooi, want je kunt niet alles houden, maar het is niet het doel op zich. Ik heb maar één doel en dat is schilderen.”